

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2730/2019
19.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Зоран Петровић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 171/19 од 21.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 19.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 171/19 од 21.02.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини П1 91/18 од 03.12.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено је да је Закључком Владе Републике Србије број 401-161/2008 од 17.01.2008. године, којим су дозвољена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље повређено начело једнаких права и обавеза, чиме је извршена дискриминација на основу места пребивалишта учесника рата са пребивалиштем на територији свих осталих општина које нису наведене у Закључку Владе РС од 17.01.2008. године, а тиме и тужиоца као учесника рата 1999. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу износ од 77.300,00 динара на име трошкова парничног поступка, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 171/19 од 21.02.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Јагодини П1 91/18 од 03.12.2018. године тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца,

садржине као у ставу првом изреке првостепене пресуде, док је ставом другим изреке обавезан тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 18.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/2018 - у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац се налазио на одслужењу редовног војног рока у Новом Саду, у ВП 3947 Нови Сад, у периоду од 23.09.1998. године до 22.09.1999. године. Тужиоцу је у војној књижици уписано учешће у рату у периоду од 24.03.1999. године до 25.06.1999. године, као и наведени период служења војног рока. За време одслужења војног рока и у току ратног стања тужиоцу је исплаћивана војничка плата. Тужилац није покретао поступак против Републике Србије ради исплате ратних дневница. Закључком Владе Републике Србије бр. 401-161/2008 од 17.01.2008. године прихваћена је информација о потреби обезбеђења средстава остварених у поступку приватизације за исплату новчане помоћи неразвијеним општинама наведеним у том акту, и њиховој расподели по критеријумима које сачине заједничке комисије састављене од представника локалне самоуправе и штрајкачких одбора ратних војних резервиста са пребивалиштем на територији тих општина. Право на добијање новчане помоћи, по том Закључку, стиче сваки ратни војни резервиста из означених општина који достави правноснажну пресуду донету на основу одрицања од тужбеног захтева пред надлежним судовима против Републике Србије, ради исплате накнаде, као и писмену изјаву да нема даљих потраживања по том основу према држави. Предметни Закључак Влада Републике Србије је донела у складу са Споразумом од 11.01.2008. године који је закључила са штрајкачким одбором ратних војних резервиста из општина Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев, налазећи да је Закључком Владе Републике Србије држава поступала дискриминаторски према резервистима и војницима са пребивалиштем ван територије општина наведених у том акту, по којем је сваки ратни војни резервиста и војник са пребивалиштем на једној од означених

општина имао право на му се, под одређеним условима, исплате ратне дневнице у виду „социјалне помоћи“.

Другостепени суд није прихватио наведено становиште првостепеног суда и, по оцени ревизијског суда, правилно је применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован.

Чланом 7. Закона о Војсци Југославије („Службени лист СРЈ“ бр. 43/94,.. 74/99) који се примењивао у време када је тужилац учествовао у рату, било је прописано, између осталог, да се Војска Југославије састоји од сталног и резервног састава, да стални састав Војске чине и војници на служењу војног рока, а да резервни састав Војске чине резервни официри, резервни подофицири, војници у резерви и жене-војни обвезници. Закон о Војсци Србије ("Службени гласник РС" бр.116/07...36/18), који је сада на снази, а примењивао се и у време доношења спорног Закључка Владе Републике Србије, такође у члану 5. прави разлику између сталног и резервног састава војске, при чему у стални састав убраја војнике на служењу војног рока, а у резервни састав војнике у резерви.

Закључком Владе Републике Србије од 17.01.2008. године, право на новчану помоћ је, под условима наведеним у том акту, признато ратним војним резервистима – припадницима резервног састава бивше Војске Југославије, са пребивалиштем на територији означених општина. Тужилац није учествовао у рату као припадник резервног састава Војске Југославије, већ као војник на одслужењу војног рока – припадник сталног састава Војске, због чега се није налазио у истом положају као лица којима је на основу наведеног Закључка вршена исплата ратних дневница, у виду социјалне помоћи неразвијеним општинама. Због тога другостепени суд правилно закључује да означеним актом Владе тужене Републике Србије није могла бити извршена дискриминација тужиоца по месту његовог пребивалишта, јер истим није предвиђена исплата новчане помоћи (ратних дневница) припадницима сталног састава Војске већ само припадницима њеног резервног састава.

Стога се неосновано ревизијом тужиоца указује да је погрешно примењено материјално право од стране другостепеног суда, с обзиром да тужилац у конкретном случају није у истој ситуацији као лица на које се односи наведени Закључак, а што је један од битних услова за постојање дискриминације, по месту пребивалишта као једном од атрибута – личног својства сваког физичког лица.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлука о захтеву тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у другом ставу изреке, донета је применом члана 153. став 1. у вези члана 165. став 1. ЗПП. Тужилац није успео у поступку по ревизији, па зато нема право на накнаду трошкова тог поступка.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић